

РЕШЕНИЕ

№ 1880

гр. София, 11.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа М.а-Тонева
Георги Стоев

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Анелия Маркова Въззивно гражданско дело
№ 20221100505063 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258-273 ГПК.

С решение № 20177667, постановено по гр.д.№ 17653 по описа за 2020 г. на СРС, Първо ГО, 49-ти състав се: ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявления от И. М. М., срещу „Ф. И.“ ЕАД, иск с правно основание чл.439 от ГПК, че ищеца не дължи на ответника сумата от 865.78 лева-главница по изпълнителен лист, издаден по гр.дело №1576/2010, СРС, 64 състав, въз основа на който е образувано изпълнително дело №9810/2013 по описа на ЧСИ М.Б.. В тежест на ответника са възложени разноските по делото.

Подадена е въззивна жалба от „Ф. И.“ ЕАД, ответник пред СРС.

Решението се обжалва изцяло.

Излагат се доводи за неправилност на така постановеното от СРС, решение; главно във връзка с приложението на института на погасителната давност. Сочи, че е налице разлика между института на погасителната давност и този на перемпцията; позовава се на приетото в решение № 37/24.02.2021 г. по т.д.№ 174782020 г. на ВКС. Сочи, че в конкретния случай

на 02.12.2016 г. бил наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника. Това действително, било станало след перемцията, но било преди изтичането на срока за погасяване на вземането по давност, който бил прекъснат преди това на 16.05.2014 г. Отново в рамките на погасителната давност вискателят бил поискал налагане на запор на банковите сметки на длъжника с молба от 13.04.2018 г. и такъв бил наложен на 13.11.2018 г. Съгласно практика на ВКС, давността се считала прекъсната от 13.04.2018 г. В случая давността била 5-годишна, тъй като заповедта за изпълнение имала характер на влязло в сила решение. Затова и давността не била изтекла нито към приключване на устните състезания пред СРС, нито към подаване на въззивната жалба.

Иска се от настоящата инстанция да отмени изцяло обжалваното решение и вместо него да постанови друго, с което предявеният иск да бъде отхвърлен като неоснователен. Разноски се претендират.

От ищеца пред СРС - И. М. М. е депозиран **отговор, в който се** изразява становище за нейната неоснователност и правилност на така постановеното от СРС, решение. Считат, че не са допуснати сочените от въззивника нарушения при постановяването на обжалваното решение. Същото било съобразено с актуалната съдебна практика. Сочи, че последното изп.действие, което било извършено – налагане на запор на банковите сметки на ищеца /длъжник в изп.производство, било сторено на 16.05.2014 г. Извършените на 02.12.2016 г. изпълнителни действия били ирелевантни, тъй като били предприети след прекратяване на изп.дело по закон. Идеята на перемцията било да санкционира бездействието на вискателя. Затова тезата на въззивника не можело да бъде споделена. Претендират се разноски.

По допустимостта на въззивната жалба:

За решението на СРС, въззивникът е бил уведомен на 27.10.2021 г. Въззивната жалба е подадена на 10. 11.2021 г. /по електронна поща/.

Следователно същата е в срока по чл.259, ал.1 ГПК.

Въззивната жалба е подадена от надлежна страна и срещу съдебен акт, подлежащ на инстанционен контрол.

Тъй като с първоинстанционното решение е бил уважен предявеният срещу въззивника, иск по чл.439 ГПК, то за ответника/в производството пред СРС, въззивник в настоящето/ е налице правен интерес от обжалване.

Следователно, **въззивната жалба е допустима.**

По основателността на въззивната жалба:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивната инстанция се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси – само доколкото са посочени в жалбата.

След служебно извършена проверка настоящата инстанция намира, че **обжалваното решение е постановено в допустим процес и е валидно.**

За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС е приел, че с молба от 31.03.2010 г. “Юробанк и Еф Джи България“ АД е поискало да бъде образувано от ЧСИ М.М. изпълнително дело срещу И. М. М. въз основа на изпълнителен лист по гр.дело №1576/2010, СРС. Молбата за образуване на изпълнително дело и образуването му не прекъсвали давността, но искането за предприемане на определен изпълнителен способ било от естество да прекъсне давността. В случая с молбата от 31.03.2010 г. от взыскателя се искало образуване на изпълнително дело, но не се правело искане за конкретен изпълнителен способ. С молбата било възложено на ЧСИ да проучи имущественото състояние на длъжника, да прави справки, да набавя документи, книжа и други, както и да определи начина на изпълнението. Посочените действия от ответника не представлявали изпълнителни действия и не прекъсвали давността. Предвид изложеното съдът е приел, че молбата на взыскателя от 31.03.2010г. за образуване на изпълнителното дело не била прекъснала давността.

С молба от 07.07.2011г. по изпълнително дело №20107860400722 взыскателят бил поискал да бъдат наложени запори на банковите сметки на длъжника И. М. М..СРС е приел, че с молбата от 07.07.2011 е прекъсната давността, тъй като с нея било направено искане за налагане на конкретни изпълнителни способности, които били от естество да прекъснат давността. Давността била прекъсната и с изпращането на заповрни съобщения от 20.07.2011, 17.08.2011 и от 23.08.2011 до банки за налагане на заповр на банковите сметки на длъжника по изпълнително дело №722/2010. СРС е приел и че давността е прекъсната и с искането за предприемане на изпълнителни действия от 22.02.2012г. и от 13.01.2014г.

Според СРС, обаче, последното изпълнително действие, което прекъсвало давността, било това от 16.05.2014 г. с изпращането на заповрни

съобщения за налагане на запови на банкови сметки на ищеца.

Следващото изпълнително действие, за което имало доказателства по изпълнително дело №9810/2013 било предприето на 2.12.2016, а именно: налагане на запови на трудовото възнаграждение на ищеца. Посоченото изпълнително действие, обаче, било предприето повече от 2 години след 16.05.2014 г.

Представената от ответника молба от 10.06.2015 г. за налагане на запови на банковите сметки на длъжника и за опис на движимите му вещи не била приложена по изпълнително дело №9810/2013 г. Освен това в молбата от 10.06.2015 било посочено, че същата се отнася до изпълнително дело №8188/13, 8189/13 и др. Приложението, в което било посочено дело №9810/2013 нямало входящ номер и дата и в него не било посочено към коя молба е приложение. С оглед на което съдът е достигнал до извода, че не се установява посоченото приложение да е част от молбата от 10.06.2015 г.

Предвид на тези си мотиви и с оглед на това, че молбата не била част от изпълнително дело №9810/2013 г., СРС е счел, че същата е ирелевантна по настоящото дело и не я е кредитирал.

В този смисъл последното валидно изпълнително действие по изпълнително дело №9810/13, което било годно да прекъсне давността било изпращането на заповните съобщения до банките на 16.05.2014 г. Впоследствие изпълнителни действия не били искани от вискателя и не били предприемани от ЧСИ по изпълнителното дело в продължение на повече от 2 години.

Когато вискателят не бил поискарал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратявало на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. „перемция” настъпвало по силата на закона, а съдебният изпълнител можел само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Без правно значение било дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това. Прекратяването на изпълнителното производство ставало по право, като новата давност започвала да тече от предприемането на последното по време валидно

изпълнително действие, съответно от искането за изпълнително действие. В този смисъл било прието в т.10 на Тълкувателно решение №2/2013 на ОСГК на ВКС.

В случая производството по делото било прекратено на 16.05.2016 г. по силата на закона ex lege поради бездействие от страна на вискателя в рамките на 2 години. Извършените на 2.12.2016 г. и след това изпълнителни действия били ирелевантни, тъй като изпълнителното дело било прекратено по силата на закона.

Вземането за главница било по договор за кредитна карта от 2.12.2005г. Връщането на сума на погасителни вноски представлявало по своята същност изпълнение на основното задължение на длъжника на части. Връщането на предоставена в заем сума на погасителни вноски не превръщало този договор в такъв за периодични платежи, а представлявало уговорка за изпълнение на задължението на части. Ето защо приложима по отношение на това задължение била общата 5 –годишна давност по чл.110 от ЗЗД. В този смисъл било и Решение №38 от 26.03.2019 по т.д. №1157/2018, ВКС, II ТО.

Предвид изложеното съдът е приел, че вземането за главница по изпълнителен лист, издаден по гр.дело №1576/2010, СРС, 64 състав, е погасено по давност на 16.05.2019г.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция приема следното:

Ищецът иска от съда да признае за установено, че не дължи на ответника сумата в размер на 865, 78 лв.- главница по издадения срещу него изп.лист по гр.д.№ 1576/2010 г. за принудителното събиране на което било образувано изп.д. № 9810 по описа за 2013 г. на ЧСИ М.М., поради погасяване на вземането по давност.

В обстоятелствената част на исковата молба е посочено, че последното изп.действие, което е предприето по изп.дело е това от 16.05.2014 г. Затова на 16.05.2016 г. изп.дело било прекратено на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК. Затова давността на задълженията по издадения изп.лист била изтекла на 16.05.2019 г.

По доводите във въззивната жалба:

Съгласно разпоредбата на чл.439, ал.1 ГПК длъжникът може да оспорва

чрез иск изпълнението. **Искът на длъжника може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание /ал.2/.**

Предмет на спора по предявения отрицателен установителен иск по чл. 439 ГПК е отричаното от ищеца право на принудително изпълнение за вземането на ответника поради погасяването му по давност. Всяка страна в гражданското съдопроизводство следва да установи фактите и обстоятелствата, на които основава исканията и възраженията си. При отрицателния установителен иск ищецът доказва твърденията си, с които обосновава правния си интерес от него - като установи наличието на свое защитимо право, засегнато от спора, доказвайки фактите, от които то произтича. Ответникът е длъжен да доказва съществуването на отричаното от ищеца право /Така ТР № 8/2012 г. на ОСГТК/.

По въпроса за изтеклата погасителна давност:

Погасителната давност е определен от законодателя срок, с изтичането на който законът свързва определени последици- преграждане на възможността за събиране на вземането по съдебен ред.

При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение.

В изпълнителното производство за събиране на парични вземания може да бъдат приложени различни изпълнителни способности, като бъдат осребрени множество вещи, както и да бъдат събрани множество вземания на длъжника от трети задължени лица. Прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ): **насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на**

опис и оценка на вещ, назначаването на pazач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица.

Съгласно приетото в ТР № 2 от 26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

В конкретния случай изп.производство /изп.д. № 20107860400722 по описа на ЧСИ М.М./ е образувано по молба от 31.03.2010 г. на вискателя “Юробанк и Еф Джи България“ АД за принудителното събиране на вземането по изп.лист от 19.01.2010 г. въз основа на заповед за изпълнение по чл.417 ГПК.

Действително, в молбата за образуване на изп.дело не е конкретизиран способ на принудително изпълнение, но на ЧСИ са били възложени действия по делегация на основание чл.18, ал.1 ЗЧСИ.

Видно от удостоверението от 02.02.2021 г. л.48 по делото пред СРС, изп.д. № 722 по описа на ЧСИ М.М., е преобразувано в кантората на ЧСИ М.Бъзински.

Изп.дело е образувано при действието на ППВС № 3 от 1980 г. съгласно което с образуването на изп.производство на 31.03.2010 г. давността е била прекъсната и не е текла до приемането на ТР № 2 по т.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС на 26.06.2015 г. В този смисъл е и приетото в ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 3 ОТ 28.03.2023 Г. ПО ТЪЛК. Д. № 3/2020 Г., ОСГТК НА ВКС, съгласно което погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС.

Следователно до 26.06.2015 г. по правилата на ТР № 3 от 28.03.2023 г. по тълк.д.№ 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС, давност не е текла.

При положение, че са касае до вземане, което се погасява с 5-годишна

давност, то същата би изтекла на 26.06.2020 г.

Видно от отбелязванията на гърба на изп.лист, обаче, в резултат на наложените от ЧСИ запови върху вземания на длъжника, на вискателя са превеждани суми на следните дати: 29.05.2017 г., 26.07.2017 г., 17.08.2017 г., 18.10.2017 г., 27.11.2017 г., 20.12.2017 г., 15.02.2018 г., 30.04.2020 г., 15.05.2020 г., 22.05.2020 г., 16.06.2020 г., 16.07.2020 г., 29.07.2020 г., 14.08.2020 г., 18.09.2020 г., 19.10.2020 г., 17.11.2020 г., 15.12.2020 г., 19.01.2020 г. и 25.01.2020 г.

В изп.дело се съдържат и данни за плащане на 15.03.2018 г. и на 14.12.2018 г., въз основа на запов върху трудовото възнаграждение на длъжника.

Настоящата инстанция приема, че това са изп.действия, които са годни да прекъснат погасителната давност и няма как същата да е била изтекла на приетата от СРС, дата -16.05.2019 г.

С оглед приетото в РЕШЕНИЕ № 4 ОТ 16.06.2017 Г. ПО Т. Д. № 3129/2015 Г., Т. К., П Т. О. НА ВКС, заповът върху банкови сметки на длъжника представлява запов върху вземания на длъжника по сметка в банка, респективно запов върху вземания на длъжника по смисъла на чл. 450а, съответно чл. 450, ал. 3 ГПК. Заповът върху вземания на длъжника представлява разпореждане на съдебния изпълнител, с което определено вземане на длъжника се предназначава за принудително удовлетворяване на вискателя, като се забранява на длъжника да се разпорежда с вземането, а на третото задължено лице - да плаща на длъжника. Заповът върху вземания на длъжника по банкова сметка по реда на ГПК се извършва от съдебния изпълнител чрез връчване на заповно съобщение на банката. С изпращането на заповно съобщение от съдебния изпълнител до съответната банка се налага запов на евентуално съществуващите вземания на длъжника по банковите сметки и на практика се забранява на банката да извършва плащане от водените при нея банкови сметки по нареждане или с предварително съгласие на техния титуляр. Заповът върху вземане обезпечава изпълнението, като запазва принадлежността на вземането към имуществото на длъжника, осуетява погасяването на вземането чрез плащане, извършено в полза на длъжника, и задължава третото лице да пази заповираните суми /чл. 507, ал. 3/. Съгласно разпоредбите на чл. 450, ал. 3 и чл. 507 ГПК заповът върху вземания на

длъжника спрямо третото задължено лице, включително по сметка в банка, се счита наложен от деня, в който му е връчено заповното съобщение. От този момент третото задължено лице има задълженията на пазач по отношение на сумите съгласно чл. 507, ал. 3 ГПК.

Когато заповрът върху вземанията по банковите сметки на длъжника е наложен в изпълнителното производство, неговата цел също е да се обезпечи изпълнението на паричните притезания, което следва да се извърши чрез превеждане на сумите от третото задължено лице /банката/ по сметката на съдебния изпълнител, който е длъжен да изплати дължимите на вискателя и на присъединилите се кредитори суми в сроковете и по реда на чл. 455 ГПК /чл. 508, ал. 3 ГПК/ при спазване на предвидения в чл. 136 ЗЗД ред за удовлетворяване на вземанията.

Заповрът върху вземания по разплащателна банкова сметка се счита наложен и има действие от деня, в който е връчено заповното съобщение на банката до датата на погасяване на задълженията на длъжника - титуляр на сметката, реализиране на изпълнителния способ и удовлетворяване на вискателя, респективно до отмяна на обезпечителната мярка, замяна на обезпечителната мярка с друга, вдигане на заповра или прекратяване на изпълнителното производство. Заповрът има действие върху разплащателните банкови сметки на длъжника до размера на сумите, посочен в заповното съобщение, както върху наличните към връчване на заповното съобщение суми в банковата сметка на длъжника, така и върху последващите постъпления.

Заповрът върху вземанията по разплащателната банкова сметка, по която няма наличност, т. е. когато салдото по сметката е дебитно, се счита наложен от датата на връчване на заповното съобщение на банката, и има действие по отношение на постъпленията на суми по банковата сметка след налагането му, без да е необходимо изпращане на други заповрни съобщения от съдебния изпълнител до банката.

При положение, че са постъпвали суми за удовлетворяване на вискателя и същите са му били превеждани от ЧСИ, то не може да приемем тезата на СРС, че е било налице бездействие.

Следователно, не е налице соченото от ищеца пред СРС, въззиваемв настоящия процес, бездействие, което да е основание по чл.433, ал.1, т.8 ГПК

за прекратяване на изп.производство.

Съгласно ТР № 2 от 26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, конституирането на нов взыскател е действие, което прекъсва течението на погасителната давност, т.е. в случая с конституирането на „Ф. И.“ ЕАД като взыскател на мястото на банката, въз основа на договора за цесия, също е налице прекъсване на давностния срок.

Съгласно чл. 116, б. "в" ЗЗД давността се прекъсва във всички случаи от момента на предприемане на действия за принудително изпълнение, и то независимо от по-нататъшната съдба на тези действия. Перемирането е основание за прекратяване на процесуалното правоотношение по изпълнителното производство, но то не заличава ефекта от предприетите принудителни действия (резултатни или безрезултатни), с които е прекъсвана давността за изпълняемото право - този ефект се запазва и се отчита при възражение за изтекъл давностен срок.

Обезсилването на изпълнителните действия има значение за процеса на принудителното изпълнение, но няма ефект върху материалните права на страните, а давността е институт на материалното право. Следва да се има предвид освен това, че давност не тече, ако кредиторът е поискал извършване на изпълнителни действия, но съдебният изпълнител бездейства и не предприема изпълнение по различни причини.

Поисканите и извършените от ЧСИ изп.действия в случая са валидни и годни да прекъснат течението на погасителната давност.

Ето защо изпълняемото право, признато в полза на ответника /в производството пред СРС, въззиваем в настоящето/ не е престанало да съществува, поради погасяването си по давност.

С оглед гореизложеното, налага се извод, че предявеният иск е неоснователен поради което обжалваното решение като неправилно ще следва да бъде отменено. Вместо това ще бъде постановено решение с което претенцията на ищеца ще бъде отхвърлена като неоснователна.

По разноските:

Пред първата съдебна инстанция:

При този изход на спора обжалваното решение се явява неправилно и в частта за разноските. Същите следва да бъдат разпределени по следния

начин:

В полза на ищеца не се следват разноски.

На ответникът разноски се следват и такива са сторени за юриск.възнаграждение, което съдът на основание чл.78, ал.8 ГПК определя в размер на 150лв. за процесуално представителство.

Пред въззивната инстанция:

На въззивника разноски се следват и такива са сторени в размер на 25 лв.- за държавна такса и за процесуално представителство. На основание чл.78, ал.8 ГПК съдът определя юриск.възнаграждение в размер на 100 лв.Или разноски в общ размер на 125 лв.

С оглед изхода на спора на въззиваемия не следва да бъдат присъдени разноски.

Водим от горното СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20177667, постановено по гр.д.№ 17653 по описа за 2020 г. на СРС, Първо ГО, 49-ти състав, **изцяло**.

И вместо това

ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ, предявеният от И. М. М., ЕГН *****, гр.София, ж.к.*****съдебен адрес: гр.София, ул.“***** **иск по чл.439 ГПК, срещу** „Ф. И.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“***** за признаване за установено по отношение на „Ф. И.“ ЕАД, ЕИК *****, че И. М. М., ЕГН *****, не дължи на „Ф. И.“ ЕАД, ЕИК *****, сумата в размер на 865, 78 лв.- главница по издадения срещу него изп.лист по гр.д.№ 1576/2010 г. за принудителното събиране на което било образувано изп.д. № 9810 по описа за 2013 г. на ЧСИ М.М., поради погасяване на вземането по давност, **като неоснователен**.

ОСЪЖДА И. М. М., ЕГН *****, гр.София, ж.к.*****съдебен адрес: гр.София, ул.“***** **да заплати** на„Ф. И.“ ЕАД, ЕИК *****, със

седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“***** сумата в размер на **150 лв.**, представляваща **разноски** за юриск.възнаграждение за процесуално представителство **пред първата съдебна инстанция.**

ОСЪЖДА И. М. М., ЕГН *****, гр.София, ж.к.*****съдебен адрес: гр.София, ул.“***** да заплати на„Ф. И.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“***** сумата в размер на **125 лв.**, представляваща **разноски** пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, арг. от чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____